

Vorbe cu Tâlc

Vasile Militaru

(către cititorii mei)

Aceste Vorbe cu Tâlc au izvorât dintr-o adâncă iubire de oameni. Scrise cu dorința de a folosi poporul - drept o cinstită călăuză pe căile tuturor virtuților...

Vă mulțumesc, dragii mei cititori, pentru dovada ce mi-ați făcut astfel, confirmând înșivă că sămânța acestor învățături morale n-a căzut pe piatră seacă, ci a prins rădăcini în ogorul sufletului vostru, din care va ieși rod luminos...

Deci nu din trufie, ci ca să vă arăt cât de mare este mulțumirea ce simt că v-am putut fi de un asemenea folos, mi-aș lua voia să vă spun că, de s-ar încheia șirul zilelor mele pe pământ mâine, aș socoti împlinită o bună parte din datoria mea de om...

În grădina largă-a vieții, omul seamănă cu-o floare:
Vine toamna ... cade bruma ... Biruită, floarea moare,
Dar rămâne amintirea celor buni, care-și iau drumul,
Cum din floarea-mbătătoare ne rămâne, scump, parfumul!

Pururea, înțelepciunea are culmi ce urcă-n stele
Și, de veacuri, fericirea stă pe culmile acele.
Așadară, fericirea, în zadar o cată unii,
Dacă nu pot să atingă culmile înțelepciunii!

Câinelui ce-mi stă-n ogradă, îi arunc de azi pe mâine,
Pentru paza lui cinstită, câte-un colț uscat de pâine
Și, de câte ori mă vede, prin ogradă sau în prag,
Câinele, cu-a lui privire, îmi arată - atâta drag,

Încât, grai de om să aibă, și iubirea lui fierbinte
Mai duios, el n-ar fi-n stare să mi-o spună prin cuvinte ...
Un argat, ținut de milă și sătul numai de bine,
Cu nespusă vrăjmășie caută mereu la mine

Și, din ambele ființe căror astfel le dau pâine,
Eu mă-ntreb în toată clipa: "Care-i om și care-i câine?"
Sfânta moarte, totdeauna secerând după-al ei plac,
Nu-ți ia-n seamă bogăția; când te ia, te ia sărac.

Pentru că, întreg avutul ce în viață tu l-ai strâns,
Ea îl dăruiește celor cari te duc la groapă-n plâns,
Ca și cum ar vrea să-ți spună: "Ai strâns aur ca tezaur,
Pe când Dumnezeu îți cere numai sufletul de aur!"

POEZII ONLINE

De-ai primit un dar, tu cată bucurii prea mari să n-ai;
Cei mai mulți, când îți fac darul se gândesc: ce-o să le dai?
Bogăția, ca femeia, câte-odată stă de șagă:
Vine pe neașteptate și te lasă când ți-e dragă!

Dacă vrei vrăjmașul de-astăzi să te-mbrățișeze mâine,
Pentru piatra ce-ți aruncă, tu aruncă-i lui o pâine.
Tigrul, gata să sfâșie, îl vei face astfel câine!
Poți găsi, când ai pierdut, un ac în aria cu grâu,

Un cal sălbatic în pustiuri, un peștișor scăpat în râu,
Un corb în noapte când nu ard, pe cer, nici stelele, nici luna,
Dar cinstea ta, când ai pierdut-o, pierdută-i pentru-ntotdeauna.
În răsfăț de-ți crești copilul și-l lași zilnic fără frâu,

Tu ai semănat neghină, socotind că semeni grâu.
De trei ori: vai ție, mamă, în asemeni greș, că mâine,
Vei mânca, muiată-n lacrimi, cea mai otrăvită pâine!